de Stormvogel

DOOR

HANS G. KRESSE

EEN AVONTUUR VAN
ERIC DE NOORMAN

ERIC DE NOORMAN

DEEL XLVI

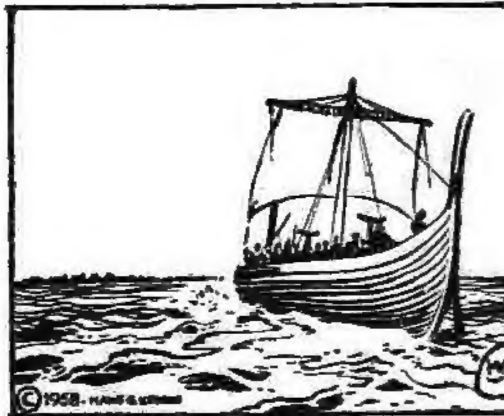
De Stormvogel

Inleiding

Voor de tweede keer hebben de Saksische zeerovers ondervonden dat het gevaarlijk is om in het vaarwater van de grote Noorman te komen. Wij zullen hopen dat het deze keer voorgoed afgelopen is met hun wandaden. Maar daarmee is Eric nog niet waar hij wezen wil - op de Shetlandeilanden, waar koningin Winonah wacht op Noorse schepen, die haar terug zullen brengen naar haar land. En het zal niet zo makkelijk zijn om daar te komen, want het stuk oceaan, dat daarvoor overgestoken moet worden, is het jachtgebied van Ierse piraten! Niettemin waagt Eric het, tezamen met een vloot Pictische schepen: een voordeel is dat zij de hoofdman van de Ierse piraten, Fergus de Stormvogel, als gevangene aan boord hebben. Op die manier moet het mogelijk zijn in ieder geval veilig in het land der Picten in het hoge Noorden aan te komen. Wat daarna gebeuren moet, zal door de omstandigheden bepaald worden... De Picten blijken overigens niet de bondgenoten te zijn waar Eric van gedroomd heeft. Maar zulke dingen komen altijd aan het licht als er geen terug meer mogelijk is...

Met een gunstige wind koerst de vloot van Picten- en Norenschepen westwaarts. In verband met de dreiging van de Ierse piraten heeft Eric Tanach de Pictenvorst en de Ierse piratenhoofdman Fergus Mac Abar aan boord van het koningsschip genomen, waar ze veiliger zijn dan op een der Pictenschepen. Scherp houdt de Noorman de bewegingen van de kolossale Ierenvloot aan de horizon in het oog. Dan glijden zijn blikken peinzend naar de krachtige gestalte van Fergus de stormvogel die onder bewaking van twee stoere Noren over het achterdek wandelt. Sedert hij aan boord gekomen is, heeft de Ierse vrijbuiter nog geen woord gesproken. Om de een of andere reden boezemt de man Eric belang in en deze belangstelling blijkt wederkerig te zijn, want de Noorman is er zich van bewust, dat de Ier hem bijna onafgebroken gadeslaat. „Ze varen in een halve cirkel op ons af", gromt Svein Langtand naast hem. „Men kan daar niet weten, dat wij Fergus in onze macht hebben", mompelt Eric. „Zet hem voor de mast met een touw om zijn nek!" gromt Tanach. „Laat de schepen bijdraaien en zeilen reven," gelast Eric zonder op Tanachs opmerking in te gaan, „en bij ons een schild in de mast, zodat de Ieren weten dat wij vreedzame bedoelingen hebben." „Het is de vraag of hun dat iets schelen kan," snuift Svein sceptisch. „We zullen het er op wagen", zegt Eric kalm. „Ik kan niet riskeren, dat de vloten elkaar ontmoeten; draait het op een zeeslag uit . . . We gaan hun met dit schip tegemoet om te onderhandelen." Svein zowel als Tanach protesteren hevig, maar Eric houdt voet bij stuk en zo scheert even later het trotse Noorse Koningsschip over de golven, geheel alleen de vijandelijke vloot tegemoet.

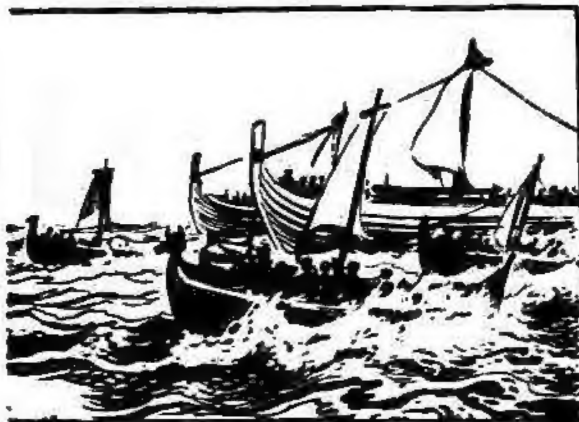
Gespannen slaat Eric vanaf de voorplecht de Ierse vloot gade en als zich na enige tijd ook daar een enkel schip uit de lange linie losmaakt, laat hij Fergus bij zich roepen. „Ik wens, dat je de bemanning van dat schip aan het verstand brengt, dat het jouw dood ten gevolge zou hebben, als die vloot ook maar iets tegen onze schepen onderneemt", zegt Eric streng. De gevangene kijkt hem zonder een grein van angst of onderworpenheid aan. „Er zal je geen haar gekrenkt worden, maar je blijft onze gijzelaar tot wij ons doel bereikt hebben." De gevangene knikt langzaam. Dan, voor het eerst, hoort Eric zijn stem, diep en welluidend, in voortreffelijk Noors: „En daarna?" „Een begrijpelijke vraag", knikt Eric. „Dat zal er van afhangen hoe je je hier gedraagt en of je vloot verder geen last bezorgt." Inmiddels zijn de twee schepen elkaar dicht genoeg genaderd voor een onderhandeling. Op een teken van Eric grijpen twee Noren de gevangene beet en brengen hem naar de voorplecht. „Mannen van de Stormvogel", schalt Fergus' stem luid over het water. „De wapens zullen niet spreken thans. Ge ziet hoe het er voor staat. Wees gerust, zolang ik in handen ben van Eric de Koning der Noormannen ben ik veilig. En daarom zal, zolang ik bij hem aan boord ben, deze gehele vloot onder bescherming staan van Fergus de Stormvogel!" Svein Langtand gromt geërgerd, evenals Tanach de Pict en ook Eric fronst de wenkbrauwen bij deze trotse woorden. Wat verbeeldt de schurk zich wel! Er gaan verwarde kreten op aan boord van het Ierenschip. „Wat gebeurt er met je Fergus? Hoelang zullen we je missen?" roepen de kerels door elkaar, doch Fergus legt hun snel het zwijgen op. „Hebt ge mijn woorden juist en goed verstaan?" buldert hij. De baardige koppen der piraten knikken zwijgend van ja. „Dan heb ik verder hieraan niets toe te voegen." besluit Fergus. Dan draait hij zich abrupt om en een plotselinge argwaan bekruipt de Noorman, als hij de glimlach ziet, die een ondeelbaar moment om Fergus' lippen speelt.

IS FERGUS TE VERTROUWEN?

Fronsend staart Eric Fergus na, als deze onder bewaking van de twee krijgers naar het achterdek terugkeert. Dat glimlachje bevalt hem niets. In gedachten gaat hij nog eens na, wat Fergus tot zijn mannen sprak. „Hebt ge mijn woorden goed en juist verstaan?" Het is mogelijk, dat er een verkapte boodschap schuil ging achter de onschuldig klinkende bevelen van de Stormvogel. Maar wàt? Piekerend kijkt Eric de Ierse vloot na, die na de terugkeer van de onderhandelaar rechtsomkeert gemaakt heeft en nu met volle zeilen in westelijke richting verdwijnt. Ook dat is vreemd. In plaats van in de buurt te blijven gaan ze er kennelijk van door ... met een doel. „Wij moesten eens praten, Norenkoning", klinkt op dat moment de stem van Tanach naast hem. „De boodschap van Fergus aan zijn mannen heeft me aan het denken gezet." „Ook u Tanach?", valt Eric in. „Meent ook gij wellicht, dat er een geheime betekenis achter schuil gaat?" De Pictenvorst kijkt Eric verbaasd aan en fronst dan de wenkbrauwen. „Een geheime betekenis? Nee, dat bedoelde ik niet. Het gaat mij om Fergus. Hij is mijn gevangene, Noorman, vergeet dat niet. De beslissing over wat er met Fergus gebeuren moet, ligt bij mij ... en niet, zoals Fergus min of meer veronderstelde, bij U." Even staren beide mannen elkaar aan. „Ge begrijpt, Tanach, dat ik zonder Fergus aan boord als gijzelaar, de reis naar de westelijke eilanden niet voort kan zetten", zegt Eric kalm. „Mijn zestien schepen zijn nimmer tegen de Ierenvloot opgewassen." „Ge wilde hem dus aan boord houden?" prevelt Tanach met een kort lachje, „en mij er voor laten opdraaien? Denkt ge, dat ik Fergus niet levend kan overdragen? Ik mag nog van geluk spreken, Norenkoning, als ik de wraak van de Ieren kan sussen met een zoenoffer, als ik Fergus uitlever. Begrijpt ge de moeilijkheid? Het is kortweg: gij of ik."

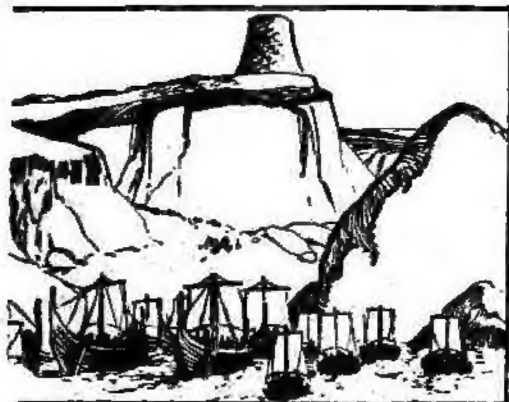

„Hij of ik." Inderdaad! Terwijl de gemengde vloot in gestaag tempo westwaarts koerst, zonder ook maar het geringste teken van de Ieren gewaar te worden, heeft Eric gelegenheid genoeg om tot de slotsom te komen, dat Tanach gelijk heeft. Als Eric de gijzelaar meeneemt, zullen de Ieren ongetwijfeld hun wraak koelen op Tanach en zijn krijgers. Als de Picten Fergus houden en hem uitleveren, is de kans groot, dat Eric de hele Ierse vloot op zijn dak krijgt. Overigens bevalt het feit, dat de Ieren ineens met een reuzenvaart verdwenen zijn, hem ook niet. Ze weten dat de hele Pictenkrijgsmacht zich op zee bevindt. Niets zou gemakkelijker zijn, dan in deze tijd de Pictenburcht in te nemen. Maar wat schieten ze er mee op? Fergus hebben ze daarmee toch niet in handen. En toch . . . toch vertrouwt Eric het niet. Met Tanach en Svein bespreekt hij nog eens uitvoerig de enkele zinnen, die Fergus tegen zijn mannen zei. Geen van hen kan er echter iets in ontdekken, tenzij Fergus er iets mee bedoelde, toen hij verklaarde, dat de hele vloot onder zijn bescherming zou staan, zolang hij bij Eric aan boord was. Bij Eric aan boord, waar hij zei zich veilig te voelen, met andere woorden, niet in handen van Tanach de Pict. De Noorman haalt de schouders op en staart naar de dunne streep land, die zichtbaar geworden is. Het doel van de reis is nabij. „We moeten er nog maar eens over praten wat we met Fergus doen", zegt Eric kalm tot de Pictenvorst. „Mogelijk kan ik hem meenemen op mijn reis met de garantie — ook aan de Ieren —, dat ik hem op de terugreis zal afleveren. Doch het lijkt me geen kwaad idee om, wanneer wij landen, Fergus aan boord van mijn schip te laten." Tanach knikt langzaam. „Voor het geval dat werkelijk de betekenis van Fergus' woorden was, meent ge", mompelt hij. „Het is goed, laat hem bij u aan boord." Helaas, de vreemde flikkering in Tanachs ogen bij deze woorden ontgaat de Noorman.

DE KUST BEREIKT

Gestaag koersen Noren- en Pictenschepen westwaarts en als de kust van Pictenland hoog en ongenaakbaar voor hen oprijst, zien Eric en zijn Noren boven op een uitstekende klip de onneembare vesting van Tanach de Pict voor zich. Behoedzaam glijden de schepen achter elkaar een kleine goed verborgen baai binnen. De bewoners van de Pictenburcht hebben hun komst reeds lang bemerkt en donkere, zwijgende krijgers drommen samen bij de landingsplaats. Erics vrees, dat de Ieren misschien een overval op de burcht zouden doen, blijkt dus ongegrond geweest te zijn. De achtergebleven Pictenkrijgers stoten opgewonden kreten uit en slaan luide met hun speren op hun schilden, als ze Tanach, hun vorst, levend en wel terugzien. Met een brede grijns wijst Tanach zijn krijgers op de gevangene en geeft een kort verslag van de gebeurtenissen, die tot Fergus' gevangenneming leidden. Opnieuw geven de Picten blijk van hun grote tevredenheid, door een hels kabaal te maken op koeienhoorns en luide klappen te geven op hun schilden. „Zo, Norenkoning", wendt Tanach zich tot de Noorman, „thans zult ge mijn gast zijn. Er zal feest zijn vanavond. Vele geiten zullen geslacht worden en er zal vrolijkheid heersen in de burcht van Tanach." Alhoewel het eten van geitevlees hem niet erg aanlokt, knikt Eric instemmend. Terwijl Tanach zich vast aan land begeeft, ziet Eric er op toe, dat Fergus, de gevangen Ierenhoofdman, onder goede bewaking gesteld wordt. En dan duikt ineens de reusachtige schaduw van Svein naast hem op. „Ik vertrouw het niet, Noorman", mompelt hij. „Tanach heeft een hele tijd staan smoezen met een troep van zijn mannen en ze keken daarbij herhaaldelijk in jouw richting. Weet wat je doet. Het is gemakkelijk genoeg die onneembare vesting daar binnen te wandelen, maar om er dan weer uit te komen, dat is een ander geval."

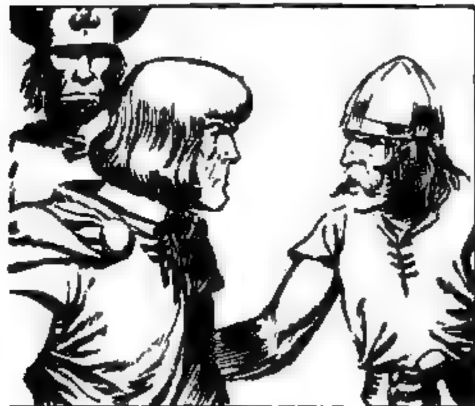

Hoewel Eric meestentijds zijn schouders maar ophaalt over Sveins achterdochtige gedachten, neemt hij zich voor, ditmaal terdege op zijn hoede te zijn. Doch Tanachs uitnodiging weigeren zou ongetwijfeld moeilijkheden uitlokken. Er zit dus niets anders op dan er op in te gaan en ogen en oren goed open en wapens dicht bij de hand te houden. Tanach de Pict heeft werkelijk voor een uitgebreid feestmaal gezorgd, als Eric, Svein, Bolan, de Gotenkrijger en de aanvoerders van de andere Norenschepen tegen de avond de burchtzaal betreden. Er is overvloed van alles en gezien de onvruchtbaarheid van dit gebied, moet het ongetwijfeld de halve wintervoorraad van de Picten gekost hebben, om dat op tafel te brengen. Allengs verliezen de Noren hun waakzaamheid en Eric schaamt zich zelfs voor zijn wantrouwende gedachten, als Tanach hem op het hoogtepunt van het feest een heildronk brengt. Ook Svein schijnt zijn argwaan aan kant gezet te hebben. Hij eet en drinkt tenminste als de beste en kan het uitstekend vinden met de Picten naast hem. Dan staat Tanach ineens op en buigt zich over de Noorman heen. „Volg mij, vriend Norenkoning", fluistert hij. „Herinnert gij U het paardje? Het Bronzen Paardje?" Snel schuift Eric zijn stoel achteruit en volgt de ander door enkele duistere gangen naar een klein vertrek. Tanach scharrelt even rond in het duister van een diepe kast. Dan treedt hij glimlachend op de Noorman toe. Op zijn hand staat klein en sierlijk een Bronzen Paardje, eenzelfde als Eric om de hals draagt. „Reeds eeuwen in ons geslacht", mompelt Tanach grijnzend. „Ik hecht er waarde aan, maar meer nog aan een goede vriendschap, niet waar?" „Ge bedoelt?" zegt Eric, terwijl hij even zijn adem inhoudt. „Ik schenk het U, goede vriend", mompelt Tanach. „Uit vriendschap schenk ik het U."

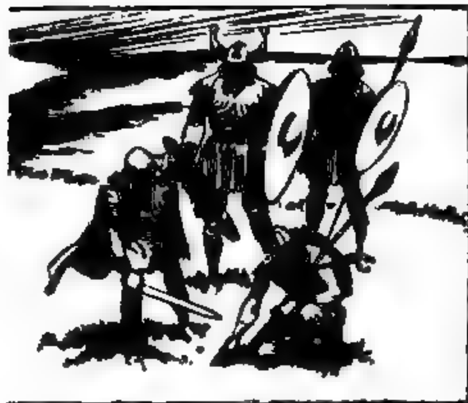
Tanach heeft amper zijn verrassende woorden gesproken, of er klinkt uit de richting van de deur een soort geproest, en als ze zich snel omdraaien, zien ze Svein Langtand met een schaapachtige grijns zijn hoofd naar binnen steken. Hij loert scheef naar het Bronzen Paardje in Tanachs handen en gnuift: „Dat zijn er al twee zogezegd, Noorman. Het schiet aardig in de richting. Nog één erbij en we hebben er net zoveel als Attilla en dan......" „Wat betekent dat, Svein Langtand, om stiekem achter ons aan te sluipen?" valt Eric afgemeten in. Het knipoogje, dat deze woorden vergezelt, ontgaat de lange Sakser en beteuterd kijkt hij van Eric naar Tanach. Hoewel het Eric aan het hart gaat, zijn trouwe makker, die hen zonder twijfel gevolgd is om een oogje in het zeil te houden, zo te moeten bejegenen, is er geen andere manier om hem gauw het zwijgen op te leggen. En afgaande op de nieuwsgierige, glurende blik in Tanachs ogen, is er waarschijnlijk toch al te veel gezegd. „Ik uh......" stamelt Svein, die nu zelf ook begint te begrijpen, dat hij op het punt stond zijn mond voorbij te praten, „ik......uh hèhè......" „Jawel, ga maar, wij komen wel", wimpelt de Noorman hem af. Dan klinken er opeens snelle voetstappen in de gang. De Noorman ziet nog juist, dat Tanach het paardje met een slinks gebaar weer in de kast stopt. Dan vliegt de deur open en een van Erics krijgers stoot zich naar binnen: „Fergus is weg. Ze hebben Fergus ontvoerd!"

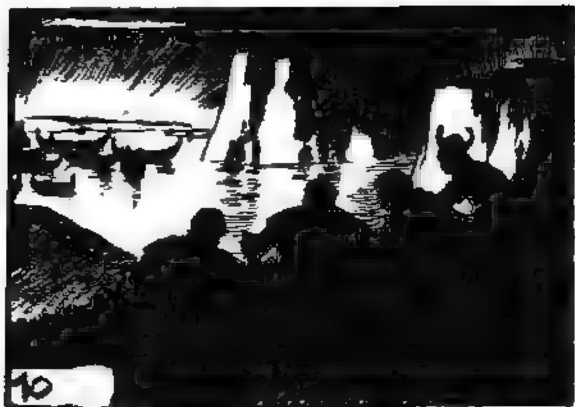
„Fergus ontvoerd?" bijt Eric zijn krijger toe, terwijl hij driftig op de man toestapt. „Wie!?" „Dat .... weet ik niet, Heer," mompelt de krijger, hijgend naar adem. „Ik zat te ver van de gevangene vandaan, bij een der wachtvuren. Ineens hoorden we een kreet, en toen zagen we een troep kerels nog juist in de duisternis verdwijnen. Van de wacht op de boten leefde er geen één meer en Fergus was verdwenen." Er heerst een moment van stilte in het vertrek en onwillekeurig glijden Erics blikken naar Tanach die zwijgend en roerloos ter zijde staat. „Kom mee," bijt hij dan Svein toe, en gevolgd door de krijger stormen zij naar buiten. Struikelend en uitglijdend over losse stenen, rennen zij het glooiende pad af naar de zeekant. Beneden hen zien ze hun kamp liggen in de gloed van twee of drie kampvuren. Erics krijgers lopen opgewonden dooreen en hier en daar ziet hij kleine groepjes naar sporen zoeken. Dan klinkt ineens aan de noordzijde van het kamp een triomfantelijke roep. „Zij hebben dus sporen gevonden," gromt Eric. „Kom Svein, we moeten Fergus weer in handen zien te krijgen, of het loopt slecht met deze troep af."

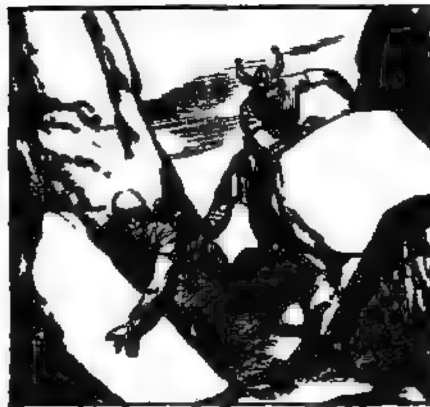

Achter elkaar stormen de mannen naar de noordzijde van het kampement en onder het lopen realiseert de Noorman zich ineens, dat Tanach de Pict niet bij hen is. Vreemd! Inderdaad is een aantal flauwe voetafdrukken zichtbaar in het weke zand. „Blijft allen bij de boten," beveelt Eric zijn krijgers. „We moeten er ons op voorbereiden, dat de Ieren straks terugkomen voor een aanval." Hij wenkt Bolan en gevieren volgen ze zo goed en zo kwaad als het gaat in het donker het spoor. Het leidt recht in noordelijke richting, en merkwaardig genoeg hebben de overvallers niet de geringste moeite genomen hun spoor te verbergen. Integendeel! Na eerst een kort stuk landwaarts gegaan te zijn, buigt het weer naar zee en op het zachte strand zijn hun voetstappen duidelijk zichtbaar. Maar de bedoeling daarvan wordt Eric al gauw duidelijk. Opeens staan ze voor een rotswand en daar zijn de sporen totaal verdwenen... „Handige jongens," bromt Svein teleurgesteld. „We kunnen wel ophouden." Ze zoeken nog een tijdje, maar sporen vinden ze niet meer en teleurgesteld keren ze naar de hoogvlakte terug, in de hoop daar nog iets gewaar te worden. „Veel zijn het er niet geweest," bromt Svein en zijn blik glijdt bedachtzaam naar de Pictenburcht, die donker en plomp tegen de avondhemel afsteekt. De Noorman antwoordt niet. Hebben zij op dit moment wellicht dezelfde onuitgesproken gedachte? Scherp nemen zij de omgeving in zich op en dan mompelt Svein: „Verbeeld ik het me, of hangt daar een licht boven de horizon? Daar!" De mannen spannen hun ogen in en hun blikken zoeken langs de vale schemering, die de nachtelijke hemel flauw aan de horizon doet afsteken. „Je hebt gelijk, Svein," fluistert Eric. „Dat is het schijnsel van een vuur. Dat zullen de Ieren zijn, en dáárheen is Fergus nu onderweg. Als we snel zijn, kunnen we de ontvoerders misschien inhalen."

In looppas haasten de mannen zich zwijgend voort over de hoogvlakte in de richting van het licht. Het gevaar ontdekt te worden is niet groot. Op een enkele dorre struik na ligt de hoogvlakte kaal en verlaten om hen heen en zover het oog reikt is geen spoor van mensen te ontdekken. Als zij de plaats naderen waar het lichtschijnsel boven de horizon hangt worden zij voorzichtiger. Ze dalen af langs een smal pad tussen de rotsen en sluipen voorzichtig nader. En dan fluit Eric veelbetekenend tussen zijn tanden. Daar beneden hen in een kleine baai ligt de grote Ierse vloot voor anker. Grote wachtvuren verlichten de kampplaats op het smalle kiezelige strand waar honderden zwaar bewapende krijgers verzameld zijn. „Het is te ver om te zien of Fergus er bij is," gromt Svein. De Noorman knikt kort. „Wacht hier," fluistert hij Bolan en de krijger toe, „dan zullen wij proberen dichterbij te komen." Geruisloos laten zij zich tussen de rotsen naar beneden zakken. Het kamp der Ieren bevindt zich aan de overzijde van de baai, maar in de schaduw van de hoge klippen onder dekking van de rotsblokken sluipen de beide waaghalzen dichter en dichter bij. Opeens houdt Eric met een ruk stil en luistert scherp. Klonk daar niet achter hen een zwakke kreet? Svein heeft kennelijk niets gehoord. Mogelijk is het de roep van een nachtvogel geweest. Ze zijn het kamp van de Ieren nu zo dicht genaderd, dat ze gezichtstrekken van de voorste krijgers onderscheiden kunnen. Dan klettert er opeens een steen langs de rotswand omlaag. Razendsnel wendt Eric zich om en op hetzelfde moment klinkt een stem luid en dreigend: „Verroer u niet, ge zijt omsingeld."

Razend snel springen Eric en Svein overeind en hun handen vliegen naar hun zwaarden. Maar één blik om zich heen overtuigt de Noorman, dat het geen enkele zin heeft zich te verzetten. Ze zijn inderdaad aan alle zijden omringd door donkere Ierenkrijgers die hun bogen onwrikbaar op hen gericht houden. Een lange gestalte duikt ineens voor hen op. „Volgt mij", beveelt hij kort. De Noorman begrijpt, dat er weinig anders opzit. Omringd door de zwijgende Ieren begeven zij zich langs een smalle richel weer naar de hoogvlakte, waar Bolan en de krijger zich ook reeds als gevangenen der Ieren bevinden. Onder het dreigende gemompel van Svein betreden zij even later het reusachtige kamp en worden in de kring van krijgers geleid, die om een der wachtvuren zit. Een van hen, kennelijk een aanvoerder, springt overeind, als hij de Noorman eens goed aangekeken heeft. „Een goede vangst", grijnst de kerel, „want die daar is de koning der Noormannen in hoogst eigen persoon, als ik mij niet vergis... Wat zoekt ge aan de kampvuren van Fergus' broeders, Koning? Zijt ge nog niet tevreden met één gijzelaar?" Erics ogen knijpen zich tot spleetjes, en hij loert bedachtzaam de kring rond. „In ieder geval maakt dit de zaken wel veel gemakkelijker", vervolgt de aanvoerder met een grijns, „want nu hebben wij vier gijzelaars tegen uw troep één, hèhè! Gelijk oversteken, eh?" De adem stokt Eric in de keel bij deze woorden en verstolen kijkt hij Svein aan. Zijn eerste vermoeden was dus juist... Fergus is niet hier. De Ierse gevangene werd door anderen ontvoerd.

De verrassende ontdekking dat Fergus niet door zijn eigen mannen ontvoerd is, schept een hele nieuwe situatie. Wie het dan wel gedaan hebben, is voor Eric geen vraag. Ongetwijfeld heeft Tanach daarbij de hand in het spel gehad. Maar dit is op het ogenblik niet het dringendste probleem. De Noorman denkt snel na. Dan zegt hij tot de aanvoerder der Ieren: „Ge vergist U, als U denkt, dat er wat uit te wisselen valt. Wij hebben Fergus niet meer in handen. Hij werd vannacht ontvoerd en menende dat gij dit gedaan had, beslopen wij uw kamp." Er heerst een ogenblik stilte. Dan begint de aanvoerder leep te grijnzen. „Fergus is niet meer in jullie handen, Koning, en denkt ge, dat we dat geloven?" „Ik zal jullie nog iets anders vertellen" valt de Noorman in. „Fergus bevindt zich op het ogenblik waarschijnlijk in de macht van Tanach de Pict." Een luid gelach is het antwoord op deze woorden en Eric bijt zich op de lippen. Het is begrijpelijk dat de mannen denken, dat hij hen om de tuin wil leiden, om zijn eigen hachje te redden. „We moesten jullie dus eigenlijk maar weer loslaten, hè?" grinnikt de aanvoerder met een knipoogje tegen zijn mannen, „want wat hebben we aan jullie, nu Fergus Tanachs gevangene is. Jaja, jaja." „Loslaten vragen we niet", neemt Eric snel het woord, „maar het is waar, dat wij waardeloos zijn als gijzelaars. Des te waardevoller echter als bondgenoten. Geeft ons onze vrijheid terug. Wij kunnen ons vrij bewegen op Tanachs burcht en aangezien niemand ons verdenken zal, kunnen wij helpen om Fergus uit Tanachs handen krijgen. Want nu Tanach ons blijkbaar bedrogen heeft staan wij, Noren, niet meer aan zijn kant." Stilte volgt op Erics woorden en in spanning wachten de Noren, hoe het voorstel ontvangen zal worden.

HET VOORSTEL VAN ERIC

Een antwoord op Erics voorstel laat niet lang op zich wachten. Een honend gelach klinkt op en de aanvoerder kijkt de Noorman met een scheef hoofd spottend aan: „Ge zijt een slimmerd, Koning der Noren! Dacht ge werkelijk, dat wij, Ieren, ons zó bij de neus zouden laten nemen? Ge kent ons slecht." „En gij kent mij slecht", bijt Eric terug. „Als ik mijn woord geef, kunt gij dat geloven. En ik zeg jullie, grinnikende dwazen, dat Fergus de Stormvogel niet meer in onze handen is." „ Wij zullen het gauw genoeg weten", schampert de Ier terug. „Een van jullie gaat met twee van onze krijgers terug naar jullie kamp met de boodschap: laat onze Fergus los, wij laten jullie Norenkoning los." En met een gebaar naar Svein Langtand, die zwelt van belangrijkheid, besluit de aanvoerder: „Hij daar lijkt me de beste figuur voor dit werkje." Eric haalt de schouders op en doet er het zwijgen toe. De Ieren zullen wel merken, dat hij de waarheid gesproken heeft. Eric, Bolan en de krijger worden gebonden en onder strenge bewaking gesteld. Weinige ogenblikken later ziet de Noorman zijn Saksische makker, vergezeld van twee forse Ieren, in de duisternis verdwijnen.

Als Svein met zijn twee bewakers verdwenen is, worden Eric, Bolan en de Norenkrijger door de Ieren naar een ondiepe grot in de rotswand gebracht en daar met een wachter voor de ingang aan hun lot overgelaten. Zwijgend zitten de drie gevangenen bijeen. „Ik geloof nooit, dat Svein daar wat van terecht brengt," verbreekt Eric als eerste de stilte. „Het was beter geweest, als jij had kunnen gaan, Bolan. Svein is een beste kerel, maar hij heeft te weinig hersens, wat hij te veel aan spierbundels heeft. En in een toestand als deze is er met hersens meer te doen." „Ge bedoelt, dat onze mensen aan het verstand gebracht zou moeten worden, dat Fergus zich waarschijnlijk op Tanachs burcht bevindt," zegt Bolan peinzend. „Dat bedoel ik," knikt Eric somber, „maar dat heeft Svein vermoedelijk niet begrepen." Op dat moment wordt zijn aandacht getrokken door de schildwacht bij de ingang van de grot, die opeens opstaat en gehaast wegloopt. Er klinkt een zacht gedruis buiten. Dan horen ze iemand grinniken, en een grote donkere schaduw glipt naar binnen. „In een toestand als deze schijnt ook met spierbundels wat te doen te zijn," prevelt Bolan goedkeurend. Want de indringer is niemand anders dan Svein Langtand!

Eric heeft moeite een juichkreet te onderdrukken, als hij de reusachtige gestalte van de Sakser op zich toe ziet komen. Breed grinnikend snijdt Svein Langtand met enkele halen de boeien van zijn makkers door. „Het was zogezegd een koud kunstje om die twee kereltjes, die op mij moesten passen, hèhè, onschadelijk te maken. Ieren zijn geloof ik domme wezens, want de schildwacht hier leverde ook al geen moeilijkheden op," fluistert Svein verheugd, terwijl hij zijn makkers voorzichtig voorgaat naar de ingang van de grot. „Ik deed gewoon „pssst" en de sufferd kwam hard aanlopen. Kijk, daar ligt hij nou, hèhè," wijst de reus, wanneer ze buiten geruisloos langs de rotswanden voortsluipen. „Hij zal wel een boel pijn in zijn hoofd hebben als hij bijkomt. Tja..."

Nog nagniuvend leidt Svein Langtand Eric en de twee anderen langs een glibberig pad verder en verder uit de buurt van het rossige schijnsel der Ierse kampvuren. Niet minder dan Bolan en de krijger vindt Eric het een reuze grap, als hij er aan denkt, hoe de Ieren op hun neus zullen kijken, wanneer ze de vogels gevlogen vinden. „Het is toch wel een aardig leventje zo," knort Svein tevreden. „Denk je ook niet, dat er nog wel een hoop narigheid komen zal, Noorman? Een leuke vechtpartij of zo misschien." „Ik weet het wel zeker," sist Eric, terwijl hij de Sakser met kracht in de schaduw trekt. Te laat! Want de gewapende krijger, die behoedzaam achter de rotsen opduikt, heeft hen al gezien.

De alarmschreeuw, die Eric verwacht, blijft uit. In plaats daarvan duikt de krijger snel en lenig als een slang in elkaar en is in minder dan geen tijd tussen de rotsen verdwenen. „Grijpt die kerel!" sist Eric, die ogenblikkelijk begrepen heeft, wat dit vreemde gedrag betekent. „Het is een Pictenverspieder van Tanach." Grommend stort Svein zich in het donker, waar de spion tussen de rotsen verdwenen is, gevolgd door de anderen. „Daar!" wijst Bolan, en inderdaad zien ze de vluchteling langs een smal nauwelijks zichtbaar pad naar boven klimmen. Ogenblikkelijk zetten ze de achtervolging in. Het is een geluk, dat de plek, waar ze zich bevinden, niet zichtbaar is vanuit het Ierenkamp, maar toch blijft oppassen de boodschap, want de zeeschuimers zullen ongetwijfeld wachtposten om de legerplaats gelegd hebben. En bovendien kan ieder moment hun verdwijning ontdekt worden. Hijgend bereiken zij de top van de hoogvlakte en nog juist zien zij de vluchtende Pict een kleine vlakte oversteken en achter een donkere klip verdwijnen. Snuivend en vol strijdlust wil Svein er achteraan, maar de Noorman trekt hem terug. „Hij vlucht naar het noorden, terwijl Tanachs kamp zuidelijk van hier ligt," fluistert hij. „Dat kan betekenen, dat daar waar hij heen ging, meer van Tanachs krijgers zijn. Oppassen dus!" Ze loeren voorzichtig over de donkere vlakte, maar niets vertoont zich. „Het ziet er niet fraai uit", fluistert Bolan nadenkend. „Tanach heeft zijn mannetjes achter ons aangezonden om te kijken wat we zouden gaan doen. Dan weet hij, dat we gevangen genomen zijn, maar ook, dat we nu weer in vrijheid zijn, want de verspieder moet ons herkend hebben." „Juist," knikt Eric grimmig. „En dan zal Tanach begrijpen, dat we ontdekt hebben, dat de Ieren Fergus niet ontvoerd hebben. Verdere gevolgtrekkingen zijn gemakkelijk genoeg." „Ja zeker, hèhè," gromt Svein. „Strijd! Strijd met Tanach, strijd met de Ieren, sjonge dat wordt zogezegd weer ouderwets."

Eric kan Sveins rooskleurige kijk op de toekomst niet delen. Immers, het is nu onmogelijk geworden om terug te keren naar Tanachs burcht. De Pictenkoning, begrijpende dat Eric zijn spel doorzien heeft, zal geen enkel risico nemen en hem ongetwijfeld gelijk gevangen zetten. Dan veert de Noorman ineens op. „Tenzij wij er in slagen de Pictische verspieders de terugweg af te snijden. Dat kan, want wij bevinden ons tussen hen en Tanachs burcht." „Vooruit maat," brult Svein bereidwillig. „Meteen doen dan." „Ja, wacht even, niet dat haastige. We weten niets van de sterkte der Pictenverspieders Het zou..." Hij zwijgt, als uit de richting van het Ierenkamp een luid kabaal opklinkt. „Nu hebben ze onze vlucht ontdekt," gromt Svein Langtand. „Hèhè, heb je ooit zo'n toestand meegemaakt? De Ieren zitten ons op de hielen. Wij zitten de Picten op de hielen. Er is werk aan de winkel." De lange Sakser rukt monter aan zijn helm en krabbelt overeind. Meteen trekt de Noorman hem terug op zijn plaats. „Ieren?" fluistert hij Omzichtig schuifelen ze terug in het donker tussen de rotsblokken en slaan de gestalten gade, die op een der hoge rotsen verschenen zijn. „Dat is fraai", mompelt Bolan, „die troep bevindt zich tussen ons en Tanachs burcht. Nu is onze terugweg naar de boten ook afgesneden."

Ze kijken elkaar even zwijgend aan en tot ieders verbazing begint de Noorman ineens zacht te grinniken. „We vangen twee vliegen in één klap... als we 't een beetje slim aanleggen," fluistert hij. „Ja, dat ken ik," gromt Svein. „Dan komt er natuurlijk weer niets van 'n vechtpartijtje terecht, zogezegd. Ik houd niet van dat slimme gedoe." Zonder te antwoorden, geeft Eric zijn mannen een wenk en achter elkaar klauteren ze naar de hoogvlakte. Ze hebben nauwelijks de vlakte bereikt, of een luid geschreeuw verraadt, dat de Ieren hen gezien hebben. En dat is precies wat Eric beoogt. Op een sukkeldraf gaan ze er vandoor, in de richting die ze de Pictische verspieder zagen gaan. „Het lijkt me, dat je nogal iets doms doet, Noorman," hijgt Svein, „maar ik begrijp het zeker niet. Zometeen worden we zogezegd platgedrukt tussen de Ieren en de Picten. Ik heb niets tegen een vechtpartij, maar het moet redelijk blijven." Over zijn schouder loerend, constateert de Noorman met voldoening, dat de Ieren snel veld winnen. Bijna op dezelfde plaats waar de Pict even tevoren achter de rotswand verdween, duiken zij achter de hoge klip. „Kijk, kijk, daar heb je 't al," snauwt Svein, zijn zwaard trekkend. „Wat doe je toch ontzettend dom, Noorman." Hij wil zich grommend op de troep Picten storten, die ineens voor hen opduiken. Maar weer trekt Eric zijn trouwe makker op zij. „Wat", gromt Svein, „nu mag ik nog niet eens vechten ook?" „Nee, laat dat de Ieren maar voor ons opknappen," grinnikt Eric en terwijl zij haastig wegduiken, klinkt het geschreeuw van Picten en Ieren, die elkaar op dat moment ontdekken, hem als muziek in de oren.

Terwijl Picten en Ieren elkaar luid gillend in de haren vliegen, verdwijnen Eric en zijn drie metgezellen kalmpjes in het duister. Te kalmpjes volgens Svein, die zich min of meer benadeeld voelt, dat zo'n gevecht aan zijn neus voorbij gaat. Veilig tussen de rotsen slaat Eric even het gevecht gade en hij grinnikt tevreden. Dan geeft hij zijn mensen een teken en zo snel als de toestand het veroorlooft met het nog op de rondzwervende Ieren spoeden zij zich zuidwaarts. Er blijkt nog steeds naar hen gezocht te worden, want soms moeten ze wegkruipen voor Ierse krijgers, die in kleine troepjes de vlakte doorkruisen. Doch zonder verdere ongelukken komt Tanachs burcht in zicht. Op een beschutte plek verzamelt Eric zijn makkers om zich heen. „Ga zo snel mogelijk naar onze mannen bij de boten," wendt hij zich tot Bolan en de krijger. „Zegt hun, dat ze de boten zeilklaar moeten maken. Maar wees voorzichtig, er zullen zich ongetwijfeld Picten in ons kamp bevinden." Bolan knikt. „En gij, Heer, wat zijt gij van plan?" „Ik?" antwoordt Eric nonchalant. „Ik ga met Svein naar de burcht van Tanach, om de plaats waar Fergus gevangen zit, aan de weet te komen." „En als een der Pictenverspieders aan de Ieren ontkomen zou zijn, en zijn weg terug weet te vinden naar Tanach," mompelt Bolan, „dan zijt gij verloren." Onverschillig haalt Eric de schouders op. „Dan zullen we wel weer zien."

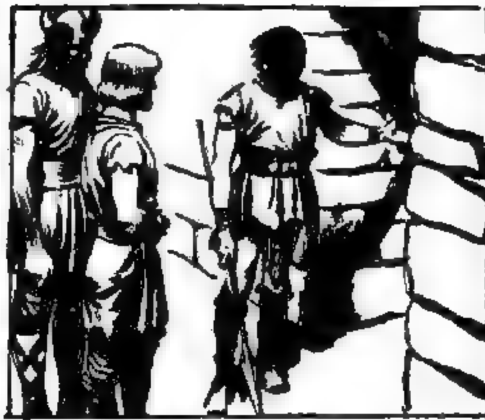

Terwijl Bolan en de krijger zich naar de kust haasten met het bevel van Eric de schepen in het geheim zeilklaar te laten maken, begeven Eric en Svein Langtand zich naar de burcht. De Pictische schildwachten komen hun — zodra hun nadering ontdekt is — tegemoet en kort deelt Eric de donkere krijgers mede, dat hij Tanach de vorst zelf wenst te spreken. De Pictenhoofdman loert peinzend langs Erics gehavende kleren. „De Ieren namen mij gevangen, maar we wisten te ontkomen", legt de Noorman uit. „Maar kom, wat aarzelt gij nog, ik moet Tanach verslag uitbrengen van onze nasporingen." Met een zwijgend gebaar beduidt de Pict hun binnen te treden. De poort gaat krakend achter hen dicht. „Tanach, onze gebieder, is niet hier," zegt de Pict dan met een zweem van een grijns. „Hij is uitgetrokken met een vijftal krijgers, om zelf nasporingen te doen." Eric wisselt een snelle blik met Svein, een van de Pictenverspieders was dus Tanach zelf. Dan is het maar te hopen, dat de Ieren er in geslaagd zijn hem gevangen te nemen. Wellicht is de Pictenkoning zelfs gedood in het gevecht tegen de Ieren. In ieder geval geeft dat de Noorman zeker de eerste uren vrij spel. „Fergus de Stormvogels is niet bij zijn mannen", zegt Eric, „dat hebben wij in ieder geval ontdekt." De loerende blikken, die de Pict hem toewerpt, ontgaan hem niet. „Zijt gij nog wat wijzer geworden?" vervolgt Eric nonchalant. „Hebt ge een vermoeden, wie de ontvoerders van de Ierse praat dan geweest zouden kunnen zijn?" De Pict likt zich de lippen, maar voordat hij met een antwoord komen kan, klinkt er een bons op de deur en een Pictenkrijger glipt hijgend naar binnen. „De Noren...," begint de nieuw aangekomene. Dan houdt hij ineens de pas in en staart fronsend van Eric naar Svein. „Ze zijn wat van plan, die Noren," bijt hij. „Ze maken hun schepen zeilklaar, en dat pogen ze voor ons verborgen te houden. Wat hebt gij tegen ons in de zin?"

„Is 't waar, wat deze krijger zegt, Norenkoning?" snauwt de Pictenhoofdman Eric toe, terwijl zijn speer dreigend naar voren zwenkt. „Wees dan voorzichtig, want zo uw mannen iets zouden ondernemen wat ons niet welgevallig is, komt ge deze burcht niet levend uit." Met een dreigend gegrom buigt Svein Langtand zich voorover, maar Eric duwt hem achteruit en kijkt kalm zijn ondervragers aan. „Inderdaad, vrienden," zegt hij dan, „heb ik opdracht gegeven, de boten zeilklaar te maken. Want het is nu eenmaal zo, dat ons kleine groepje Noren niet opgewassen is tegen de grote bende van Fergus. Nu Fergus verdwenen is, wilden we eigenlijk vannacht nog heimelijk verdwijnen." „En wat doe je dan hier?" gromt de Pict argwanend. „Da's nogal simpel, afscheid nemen van Tanach, en hem onze bevindingen mededelen, voor wij vertrekken." In de stilte, die op deze woorden volgt, kan Eric de Picten bij wijze van spreken horen denken. Maar ook zijn eigen gedachten staan niet stil, want het wantrouwen van de Pictenhoofdman schenkt hem welhaast de zekerheid, dat er op de burcht iets van de hand is, wat voor buitenstaanders verborgen moet worden. En dat kan niet anders zijn dan het feit, dat de Picten inderdaad Fergus ontvoerd hebben. De Pictenhoofdman geeft een van zijn mannen een wenk. „Maak het gastenvertrek in gereedheid, dan kunnen deze Noren wachten op Tanachs terugkeer." Zwijgend volgen Eric en Svein een donkere kleine Pict naar een halfduister vertrek. Eric aarzelt even, als de man hem buigend verzoekt binnen te treden. Dan stapt hij met Svein Langtand op zijn hielen de ruimte in. Knersend gaat de deur achter hen dicht en Eric houdt de adem in. „Ik vertrouw die Picten niet," bromt Svein. „Het lijkt wel ..." „Stil!" sist Eric zijn makker toe. „Luister. Net wat ik dacht. Ze grendelen de deur."

„Ze grendelen de deur?" herhaalt Svein grommend. „Wel bij mijn helm, zei ik 't niet, Noorman? We zitten opgesloten!" „De Picten vermoeden dus, dat wij argwaan koesteren," fluistert Eric. „Wees voorzichtig, want ik geloof, dat er een paar aan de andere kant staan te luisteren." „Ook dat nog," snuift Svein. „Een lekker stelletje is dat, zogezegd. Maar dat neem ik niet, bij mijn helm. Als die verschrompelde grashalmen denken, dat ze Svein Langtand in een kooitje kunnen sluiten, hebben ze het mis." De reus zet met zorg zijn oude gedeukte helm af, fronst even naar de zware eikenhouten deur, alsof het een vervaarlijke tegenstander was, en zet het hele gewicht van zijn reusachtige gestalte, zijn machtige spierbundels tegen de deur. Eric kijkt sceptisch toe. Als er ruimte was overgebleven, had hij graag een handje geholpen, maar met even weinig overtuiging als hij nu Svein gadeslaat. En toch... het is niet de eerste keer, dat de geweldige Sakser hem verbaasd deed staan met zijn verbluffende kracht. De spieren zwellen op als koorden op Sveins rug. Een dieprode blos trekt over zijn bruine kop... en dan kraakt er iets in het harde hout. Uit het diepst van Svein keel klinkt een soort gegrinnik. Nogmaals buigt hij zijn reuzengestalte naar voren en voor Erics verbijsterde ogen geschiedt het onmogelijke. Met een onverwacht gekraak splijt de deur open en de reus valt half en half door de opening naar buiten.. De Pictenkrijger aan die zijde poogt nog opzij te springen, maar zijn benen weigeren eenvoudig dienst en het volgend ogenblik tilt een reusachtige hand hem als een veertje de lucht in, waar hij hulpeloos en dodelijk verschrikt het grijnzende gezicht van Svein tegenover zich ziet. „Ziezo," gromt de lange Sakser, „de streken die jullie uitdenken zijn niets voor mensen van ons slag, zogezegd, dat zie je maar. We zoeken ene Fergus, en als je leven je lief is, vertel je ons zonder foefjes, waar die piraat uithangt in deze klamme burcht."

SVEIN LAAT ZICH NIET GEVANGEN ZETTEN

De Pict loert om zich heen alsof hij er op hoopt dat er hulp zal komen. Maar er is zoveel rumoer in Tanachs burcht, dat waarschijnlijk niemand het kraken van de vernielde deur gemerkt heeft. „Fergus kerker!" snauwt Svein terwijl hij de hulpeloze Pict dooreen schudt. „Heb je goed gehoord? Fergus kerker. Een twee drie mars." Hij zet de kleine donkere krijger onzacht terug op de vloer en grijpt hem in de nek. „En wee je brokkelige gebeente als je ons in de maling probeert te nemen!" De Pict heeft waarlijk geen keuze en aan zijn gezichtsuitdrukking is duidelijk te zien, dat hij dat ook terdege beseft. „Hierheen" wijst hij met een spichtige vinger en zo snel mogelijk volgen de twee drieste indringers hun gids door de nauwe kronkelige gangen van de burcht. Dan houdt Eric ineens de pas in en luistert scherp. De doffe toon van een hoorn dringt flauw tot hem door. Ze blazen alarm; dan heeft men hun verdwijning dus bemerkt. „Denk er om, makkertje, dat je je gemak houdt, hoor", gromt Svein dreigend terwijl hij de Pict nog eens extra stevig vastgrijpt. „Wat moeten we nu, Noorman? Nu hebben we straks Fergus wel, maar er uit kunnen we niet meer." De Pict grinnikt zacht. „Waar bevindt zich Fergus?" bijt Svein de man toe. „Boven in de toren, helemaal bovenin" is het spottende antwoord. Een zacht gerucht treft Erics oor en lenig glipt hij langs de anderen heen om het volgend moment verschrikt terug te wijken. Voor hem op de trap is een krijger verschenen, die nu aarzelend stil staat en luistert.

Met ingehouden adem trekken Eric en Svein zich terug. De uitdrukking op het gezicht van de lange Sakser is voor de Pict aanleiding genoeg om zich muisstil te houden! Gewillig laat hij zich meeslepen en Svein grijnst verheugd, want in een ondiepe nis ontwaart hij ineens een lage houten deur. „Naar binnen", gebaart Eric. Helemaal geruisloos gaat het niet. De deur kraakt verdacht en bijna op hetzelfde moment klinkt de stem van de krijger: „Halt, is daar iemand?" Ze geven geen antwoord en schuiven snel naar binnen in het duister. Terwijl Svein zich over hun gevangene ontfermt, sluit Eric behoedzaam de deur, maar zonder deze te grendelen. Hij luistert ingespannen naar de voetstappen, die naderen. Ze staan even stil, gaan dan voorbij. Nog geruime tijd staat Eric luisterend bij de deur, maar geen geluid wijst er op, dat de krijger nog in de buurt is. „We kunnen het wel wagen nu", fluistert de Noorman. „We hebben geluk gehad." Doch daarin vergist Eric zich helaas. Want buiten de deur, verscholen achter de muur, staat nog steeds de Pictenkrijger roerloos met gespitste oren. Hij heft triomfantelijk en behoedzaam zijn speer, als de deur zacht piepend, centimeter voor centimeter opengaat.

Langzaam, tergend langzaam wijkt de deur open en de spieren van de wachtende Pict spannen zich. Met ingehouden adem, de zware speer gericht op de plek, waar hij vermoedt dat de ander te voorschijn zal komen, slaat hij de deurkier gade. Tot een donkere gestalte in elkaar gedoken aarzelend naar buiten komt. Bliksemsnel gaat de speer omhoog maar op hetzelfde moment dat hij wil toesteken sperren zijn ogen zich verschrikt open en met een kreet laat hij het wapen vallen. Degene die daar bevend naar buiten komt is een Picten-krijger, een van zijn stam. En terwijl hij dat tracht te verwerken, volgt de tweede verrassing. Een donkere gedaante schiet ineens naar voren, achter de Pict vandaan. De wachter voelt een vuist als een moker tegen zijn stoppelige kin en zonder een kik te geven zakt hij in elkaar. „Hèhèhè", grinnikt Svein, „dat zat je niet glad, hè broeder? Goed werk, Noorman." Ze slepen de bewusteloze naar binnen in het donkere kamertje en vervolgen hun weg. „Nu, je mag zeggen wat je wilt, Noorman", gromt Svein onder het lopen, „maar veel schieten we er eigenlijk niet mee op zogezegd. 't Kan best waar zijn, dat we straks Fergus vinden, maar wat dan? Hoe komen we — bij de helm van mijn grootvader — ooit deze schimmelige burcht weer uit?" De Noorman antwoordt niet, om de eenvoudige reden, dat hij er geen antwoord op weet. Dezelfde vraag houdt hem namelijk ook de hele tijd bezig en hoe meer hij er over denkt, hoe meer hij tot de overtuiging komt, dat hun toestand vrij hopeloos begint te worden. Opeens staat hij met een ruk stil. „Wacht", fluistert hij Svein toe. „Als ik me niet vergis..." Ze luisteren even ingespannen naar de opgewonden stemmen die ergens achter hen klinken. „Juist", fluistert Eric, „dat is hem. De stem van Tanach. Ik kan me niet vergissen. Wel, wel, ik geloof, dat we de toestand iets te donker ingezien hebben, vriend Svein."

„Wat", gromt Svein verbouwereerd, „nou begrijp ik er echt niets meer van, Noorman. Ik dacht dat de ellende nou pas goed beginnen ging, nu Tanach heelhuids op de burcht terug was." „Jaja", mompelt Eric. „Als wij hier als gasten waren wel, maar er wordt nu toch op ons gejaagd. Wel, dan jagen we een beetje terug." „Oh, hèhè", grijnst Svein. „Je wil proberen, Tanach in handen te krijgen?" „Precies", knikt Eric, tot grote verheugenis van de lange Sakser, die dit soort spanningen blijkbaar nodig heeft, om gezond te blijven. „Ga jij verder met de Pict, en haal Fergus uit zijn kooi", fluistert Eric, „dan is dat vast gebeurd. Ik ga alleen terug." „Alleen bah, alles alleen doen wil jij", gromt Svein diep teleurgesteld. „Probeer wat touw op te scharrelen", gaat Eric onverstoorbaar verder; „deze Pict zal de weg wel weten. Ik zal proberen Tanach in handen te krijgen en de lui beneden flink bezig houden. In die tussentijd kan jij misschien langs de buitenkant van de burcht wegkomen." Svein fleurt weer wat op bij dat roekeloze denkbeeld en met een korte handdruk scheiden de twee vrienden. Terwijl de Sakser met zijn onvrijwillige gids zijn tocht naar boven voortzet, keert Eric op zijn schreden terug, om het geheel-alleen met Tanach en zijn Picten-bende aan te binden.

Met gespitste oren en het zwaard in de vuist sluipt Eric in de duisternis voort en langzamerhand overvalt hem een gevoel van bevreemding. Nog steeds blijkt uit niets, dat zij vervolgd worden. Integendeel, de rust schijnt langzaam weer terug te keren in de Pictenburcht. De Picten laten het toch niet rustig op hun beloop, als ze ontdekken, dat een deur ingetrapt is en degenen die er opgesloten zaten, verdwenen zijn? Of hebben ze het nog niet ontdekt? Wat had dan het hoornsignaal te betekenen? Bovendien weet hij zeker, dat het Tanachs stem was die hij daar even hoorde. Het is niet aan te nemen, dat zijn krijgers niet verteld zouden hebben, dat hij en Svein op de burcht opgesloten zitten. Zou Tanach dan niet direct maatregelen genomen hebben? Of ... De Noorman houdt de pas in en wijkt behoedzaam terug. Door de donkere burcht klinkt het geluid van voetstappen en een rossig schijnsel danst nader over de verweerde muren. IJlings verbergt Eric zich in een diepe nis en houdt de adem in. Een zwijgende troep Picten, tot aan de tanden gewapend, gaat hem voorbij en in het licht der walmende toortsen herkent Eric het gelaat van één der gevangenen, die zij meevoeren: Bolan. De anderen zijn een aanvoerder van één van zijn schepen en twee Norenkrijgers. Dat is het dus, waarvoor het hoornsignaal klonk! Inderdaad, hoe ongelooflijk het ook schijnt, door een of andere oorzaak hebben de Picten dus klaarblijkelijk toch de verdwijning van hem en Svein nog niet ontdekt. De Noorman perst de lippen op elkaar; hij moet er achter zien te komen, waar men met zijn makkers heen gaat. Stil als een schaduw glipt hij weg in de duisternis.

In een hal, waarop verscheidene deuren uitkomen, komt de groep Pictenkrijgers met hun gevangenen tot stilstand. Bolan kijkt somber toe, als een der krijgers een smalle deur binnentreedt. De geluiden zijn verstomd in de burcht; de krijgers fluisteren onderdrukt met elkaar. Hun gezichten staan zo mogelijk nog norser dan die der gevangenen. De sluwe oude Gotenkrijger voelt dat er iets aan de hand is, maar wat? En diezelfde vraag houdt ook Eric, die uit een der donkere zijgangetjes alles gadeslaat, bezig. Het duurt geruime tijd, voordat de krijger weer naar buiten komt. Dan wenkt hij en de stoet zet zich in beweging. Geluidloos als een schaduw glipt Eric naderbij. Hij staat even in twijfel, wat te doen: de stoet volgen om te weten, waar men zijn mannen naar toe brengt, of eens een kijkje nemen achter de deur. Het staat voor hem vast, dat Tanach zich daar bevindt en het zou een mooie grap zijn, als hij de verraderlijke koning in zijn eigen burcht gevangen zou kunnen nemen. Dan waren met één klap alle moeilijkheden van de baan. Hij aarzelt niet langer. Snel sluipt hij te voorschijn. Maar voor hij zijn voornemen kan uitvoeren klinkt het geluid van voetstappen achter de deur. Razend snel trekt hij zich terug en nog maar nauwelijks is hij uit de lichtkring verdwenen, of de deur gaat open en twee mannen verschijnen. Met ingehouden adem wacht de Noorman af.

De twee mannen praten zacht met elkaar. Ze hebben gelukkig niets bemerkt van Erics aanwezigheid. Een van hen ziet er 'uit als een krijgsoverste. Wat en wie de ander, een oude man met grijze haren is, valt moeilijk uit te maken. Druk gebarend en redenerend, verdwijnt het tweetal in een der zijgangen en Eric voelt zich opgelucht. Hij luistert scherp of er misschien andere bewoners van de burcht in de buurt zijn, maar alles blijft stil. Dit is zijn kans, een kans uit duizend. Tanach bevindt zich zonder enige twijfel in het vertrek, waar het tweetal vandaan kwam en met een beetje geluk is de Pictenvorst alleen. De Noorman aarzelt niet langer. Hij steekt snel de kleine, verlichte hal over. Het zwaard ligt zeker in zijn hand, als hij geruisloos de deurklink oplicht en naar binnen glipt. Er is niemand in de kamer, is zijn eerste indruk. Dan ziet hij de gestalte in bed: Tanach. De Pictenvorst ligt met gesloten ogen doodsbleek achterover in de kussens. Hij ademt moeilijk en schijnt zich Erics aanwezigheid niet bewust te zijn, al bewoog hij even, toen deze binnenkwam. Aarzelend loopt Eric op de zieke toe. Nu wordt hem opeens een boel duidelijk; het is hem vreemd te moede. Daar ligt de man, die hem bedrogen heeft, weerloos aan hem overgeleverd. En toch komt het geen ogenblik bij de Noorman op, van deze kans gebruik te maken. Nog staat hij in beraad wat hij nu moet aanvangen, als hij een zachte tred op de gang hoort. De voetstappen houden bij de deur stil. Radeloos kijkt de Noorman om zich heen. Hij zit in een val. Als ze hem hier vinden, is alles verloren.

De kleine grijze man is dezelfde, die zojuist samen met de krijgsman Tanachs vertrek verliet. Hij staat even bij de deur stil en lijkt te luisteren. Dan treedt hij snel op het bed toe, als hij ziet dat Tanach bijgekomen is en moeite doet te spreken. „De Norenvorst", brabbelt de gewonde hijgend. „De Norenvorst is h-hier... hier..." De oude man knikt en legt kalmerend de hand op Tanachs arm. „We weten het, oh koning", zegt hij zacht. Dan staart hij even peinzend voor zich uit. „Doch hoe weet gij het? Wie heeft u dat verteld? Ge zijt nog niet bij kennis geweest, sedert ge hier op de kamer gebracht werd." „Z-zag hem... Ik z-zag hem..." mompelt Tanach machteloos met zijn hoofd knikkend. De oude richt zich hoofdschuddend op. „Ik zal u iets geven, Heer", fluistert hij. „Ge zult hoge koorts hebben." De oude heelmeester twijfelt er geen moment aan, of Tanach praat wartaal. Mompelend in zich zelf schuifelt hij naar de deur. Er klinkt een zacht gerucht en Tanach roept hem iets onverstaanbaars na, maar hij let er niet op. Dan ineens voelt hij een sterke hand op zijn schouder en een stem fluistert met een kille dreiging: „Tanach sprak de waarheid! De Norenvorst staat hier achter u. Vrees niet, er zal u geen leed geschieden, zo ge u muisstil houdt. Doch anders..." De Noorman maakt de zin niet af en als de heelmeester trillend als een espenblad over zijn schouders loert, ziet hij het vlijmend lemmet van een zwaard vlak naast zijn hals zweven.

Bevend wendt de heelmeester zich op Erics bevel om. „Gij hebt van de koning der Noren niets te vrezen", herhaalt Eric, „wanneer ge precies doet wat ik u opdraag." Hij neemt de geheel ontdane oude man mee naar Tanachs bed en staart even peinzend naar het bleke gezicht van de Pictenkoning, die weer het bewustzijn verloren schijnt te hebben. „Hoe is zijn toestand?" vraagt de Noorman. De heelmeester haalt zwijgend de schouders op. „Ge bevindt u beiden in mijn macht", zegt Eric kortaf. „Het zou dus een klein kunstje zijn deze oude man naar de andere wereld te helpen, want daar heeft hij het naar gemaakt. Het zou een laffe streek zijn, en toch zult gij mij er toe dwingen, wanneer ge u niet stipt aan mijn bevelen houdt." „Die bevelen zijn?" mompelt de heelmeester bleek. „Ten eerste brengt ge de hoofdman der krijgers, degene vermoedelijk, met wie ge even tevoren dit vertrek verliet, hier. Tweedens maakt ge bekend, dat op Tanachs bevel alle gevangenen, Fergus de Stormvogel niet uitgezonderd, ogenblikkelijk in vrijheid gesteld moeten worden. Ten derde zult ge er voor zorgen, dat Fergus mijn mannen daarbij niet ontvluchten kan." In het licht van de walmende toortsen kijken de twee mannen elkaar even strak aan. Dan glijden de ogen van de heelmeester nadenkend over het wasbleke gelaat van Tanach. „En wanneer ik weiger te doen wat gij wenst?" mompelt hij. „Dan sterft Tanach", bijt Eric hem toe. De oude heelmeester antwoordt niet. Hij bukt zich half over de stille gedaante van zijn vorst. Dan wendt hij zich met een ondoorgrondelijk gezicht tot de Noorman. „Ik weiger."

Eric verstrakt. De weigering van de heelmeester kan maar één ding betekenen, tenzij de oude man hem poogt te overbluffen. Met toegeknepen ogen loert de Noorman naar de roerloze gestalte in het bed en een gevoel van verslagenheid maakt zich van hem meester. „Is het niet wonderlijk" klinkt de stem van de heelmeester spottend. „Daar meende ge het spel gewonnen te hebben. Maar ziet, wat Tanach bij zijn leven mislukte, bereikt hij in de dood. Ge zijt verslagen, Norenkoning, verslagen door een dode." Eric klemt de lippen grimmig opeen, want wat de heelmeester met zoveel leedvermaak opmerkt is maar al te waar. De toestand is vrij hopeloos geworden en snel zoeken zijn hersens naar een uitweg, als ineens een luide schreeuw opklinkt, ergens in de burcht. „Kijk, kijk", mompelt de heelmeester met een spottende grijns, „men zal nu waarschijnlijk uw vlucht uit het gastvertrek ontdekt hebben. Gelooft u niet, dat het het verstandigste zou zijn, u over te geven, Norenkoning? Uw spel is verloren, beken het." En ergens boven in de burcht heeft nog iemand de schreeuw en het daaropvolgende rumoer gehoord. Het is Svein Langtand, die inmiddels met behulp van zijn onvrijwillige gids, Fergus uit zijn donkere kerker gehaald heeft. „Mooi, mooi, mooi", knort de lange Sakser, „alles gaat volgens plan, zogezegd. Dat was het sein van de Noorman. Terwijl hij daar beneden de boel op stelten zet, kunnen wij ongemerkt verdwijnen."

GAAT ALLES WEL VOLGENS PLAN?

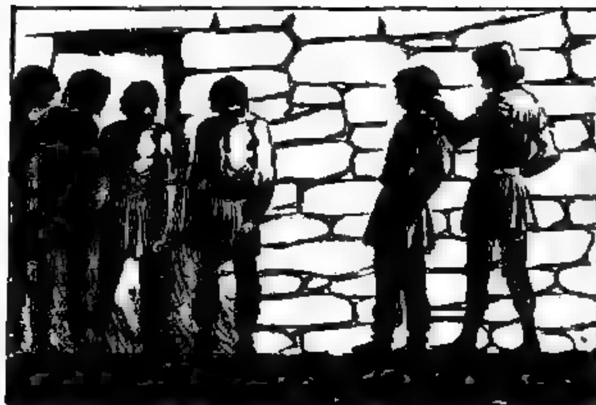
Haastig inspecteert Svein nog even de boeien van de Pictenkrijger, die met een prop in de mond in Fergus' kerker achtergelaten wordt. Dan grijpt hij het touw, dat hij op zijn tocht naar boven gevonden heeft en wenkt de Ierse hoofdman hem te volgen. Hoewel het deze aan te zien is, hoe hij over deze 'bevrijding' denkt, heeft de Ier ontzag genoeg voor de reusachtige Sakser om niet tegen te stribbelen. Snel begeven zij zich naar de weergang en een touw wordt stevig om een paar stutbalken bevestigd. „Zo, en nu glijden we als waterdroppels naar beneden zogezegd", bromt Svein, „maar ik eerst". Inmiddels heeft Eric ook niet stil gezeten. Dadelijk na de alarmkreet heeft hij de heelmeester de deur laten grendelen en met ingehouden adem luistert hij naar de rennende voetstappen, die door de nauwe gangen weerkaatsen. „Denk er om, één verkeerde beweging en het is uw laatste geweest", snauwt Eric de oude toe als aan de buitenzijde iemand aan de deur morrelt. „Vraag wie het is. Als het de krijgsaanvoerder is, laat hem dan binnen." Met een schuwe blik op Erics zwaard voldoet de heelmeester aan het bevel. Terwijl Eric hem bij de gordel vasthoudt, schuift hij met trillende vingers de grendel weg. De deur wordt opengeduwd en twee Pictenkrijgers treden gehaast binnen. „De Noorenkoning en..." beginnen zij, zodra ze de heelmeester gewaar worden. Dan merken zij ineens de schaduw achter zich. De deur slaat met een klap dicht, de grendel schuift er voor en dodelijk verschrikt wenden zij zich om. Even staren zij verbaasd naar de grote gestalte van de Noor. Dan grauwt de Pictenhoofdman: „Hij is maar alleen, grijpt hem, dood of levend."

Twee speren flitsen vooruit, maar zo gemakkelijk spelen de Picten het niet klaar met die forse Noor. Snel als de gedachte duikt Eric en dreunend boren de speren zich in de deur, waar zij onwrikbaar blijven steken. Er welt een droog lachje op uit Erics keel als hij op de Pictenhoofdman toe springt. Radeloos tast deze naar zijn zwaard, maar een fikse vuistslag doet hem achterover tuimelen en weinige tellen later ligt zijn makker naast hem. Een zenuwachtig bewegen van het gordijn verraadt, waar de heelmeester zich inmiddels ophoudt. Buiten trommelen woedende vuisten op de zware deur, doch Eric let er niet op. Hij gebaart de twee mannen op te staan en wijst zwijgend naar het ontzielde lichaam van de Pictenvorst. Deze ontdekking is voor het tweetal ontstellend genoeg om hen ook het laatste restje tegenstand te doen vergeten. „Open de deur", snauwt Eric de krijger toe en deze gehoorzaamt als een slaaf. De Picten wijken verbaasd achteruit als hun aanvoerder, gevolgd door de Noorman, in de opening verschijnt. „Uw koning is dood" roept Eric hun toe, „uw aanvoerders zijn in mijn macht. Legt allen uw wapens af en brengt mij bij de Noorse gevangenen. Weet dat uw hoofdmannen met hun leven boeten, als iemand een vinger naar mij uitsteekt." Er gaat een woedend gehuil op, maar de aanvoerder bezweert zijn mannen gevolg te geven aan Erics bevel. Even aarzelen zij nog, dan kletteren hun wapens op de vloer en Eric ademt nauw merkbaar op. Tot zijn scherpe oren een zwak gerucht opvangen en hij verbleekt als hij zijn fout beseft. Een fout, die hem het leven kan kosten. De heelmeester bevindt zich achter hem.

Met een razendsnel gebaar trekt Eric de Pictenhoofdman naar zich toe en wendt zich een halve slag om, zodat hij met zijn rug tegen de smalle zijmuur komt te staan en hij de hoofdman als een levend schild voor zich heeft. Hij had geen minuut later moeten wezen, want de oude heelmeester staat gereed met een mes, om hem in de rug aan te vallen. De oude kerel laat schielijk het mes vallen en staart bedremmeld naar de grote Noor. „Vlug", snauwt Eric met een hoofdgebaar, en sloffend glipt de heelmeester langs hem heen en voegt zich bij de andere Picten. „En nu mars!" buldert de Noorman, die genoeg van deze situatie begint te krijgen. „Regelrecht naar de plaats waar mijn mannen gevangen zitten!" Als een troep onwillige onderen drijft Eric allen voor zich uit door de donkere gangen. Erg op zijn gemak voelt hij zich niet, want er hoeft maar iets te gebeuren en de zaken lopen fout. En nauwelijks heeft hij dit bedacht, of hij hoort achter zich het geluid van verwijderende voetstappen. „Opschieten, open de kerker", snauwt Eric, als de troep bij een lage, zware deur staan blijft en hem vijandig aanstaart. Geen der Picten beweegt. Evengoed als hij hebben zij de voetstappen gehoord die achter hen aankomen. En dan breekt het zweet Eric ineens uit, want boven het opgewonden gekakel van stemmen, dat de voetstappen begeleidt, klinkt een stem die hij uit duizenden zou herkennen: de stem van Svein Langtand.

Eric beseft, dat als de onwillige Picten ontdekken wat er aan de hand is, zij zeker niet de kerker zullen openen. Immers zij staan met Svein Langtand als gijzelaar even sterk tegen Eric, als deze met de Pictenaanvoerder. „Nu snel voortmaken", snauwt Eric, „Ik verlies mijn geduld met jullie. Ik tel tot drie!" En met een onheilspellend gebaar zet hij de Pictenhoofdman het zwaard op de keel. Deze beveelt zijn mannen jammerend te doen wat hun gezegd wordt en schoorvoetend komt er eindelijk een naar voren. Loerend schuift hij de grendel weg en de deur vliegt open. „Jaag die kerels naar binnen!" schreeuwt Eric, die het klamme zweet in zijn handpalmen voelt staan, Bolan toe. Zelf geeft de Noorman zijn gijzelaar over aan twee stoere Norenkrijgers en helpt met het zwaard in de vuist een handje mee om de Picten, die ver in de meerderheid zijn, tot wat meer haast aan te sporen. Dan valt de eiken deur dicht en Eric leunt met een zucht tegen de muur; het had geen minuut langer moeten duren! Enkele tellen later verschijnt een kleine troep Picten, die Svein Langtand tussen zich in meevoeren. „Wapens neer!" brult Eric de donkere krijgers toe. Ze zijn te verbouwereerd om tegen te stribbelen als ze midden in hun eigen burcht een bende Noren tegenover zich zien. Met een luid gebrul stoot Svein Langtand zijn bewakers van zich af. „Sla ze neer, die bruine dwergjes en kom mee, Noorman, Fergus de Stormvogel is op de loop."

Fergus de Stormvogel ontsnapt! Eric vermoedde het reeds, toen hij Svein alleen zag. Snel geeft hij zijn mannen opdracht de andere Picten eveneens in de kerkers te sluiten. „Ik hoorde een lawaai in de burcht en dacht dat je bezig was de Picten af te leiden", zegt Svein, „dus glipte ik met Fergus langs een touw naar beneden. Maar mis hoor, de kerels stonden ons daar gewoon op te wachten. Mij hadden ze zo te pakken, want ik was het eerst naar beneden gegaan, doch Fergus wist te ontsnappen. De hemel weet waar hij uithangt. Het laatste wat ik zag, was dat de Picten hem achtervolgden over de vlakte." Eric knikt zwijgend. Dan wenkt hij zijn troep en met de Pictenhoofdman tussen zich in begeven zij zich snel naar beneden. Het ontgaat de Noorman, dat Svein opeens verdwenen is, tot hij een luide schreeuw achter zich hoort. En dan ziet hij de Sakser breed grijnzend uit een deuropening komen. „Wou jij dat vergeten, Noorman?" grinnikt hij tevreden, terwijl hij een klein voorwerp omhoog houdt. „Dan neem ik het wel zogezegd." Het is het bronzen paardje, dat Tanach hem ten geschenke gaf op het moment, dat zijn krijgers verraderlijk het Norenkamp aanvielen. De Noorman heeft echter nu geen tijd om zich met bronzen paardjes bezig te houden. Hij heeft genoeg met zichzelf en zijn troep te doen. Gelukkig zonder tegenstand te ontmoeten bereiken zij de buitenpoort en in looppas snellen zij naar de landingsplaats. Opeens echter houdt Eric geschrokken de pas in. Op de landingsplaats liggen slechts de kleine Pictenbootjes. Zijn eigen schepen verdwijnen voor zijn ogen met bolle zeilen in noordelijke richting.

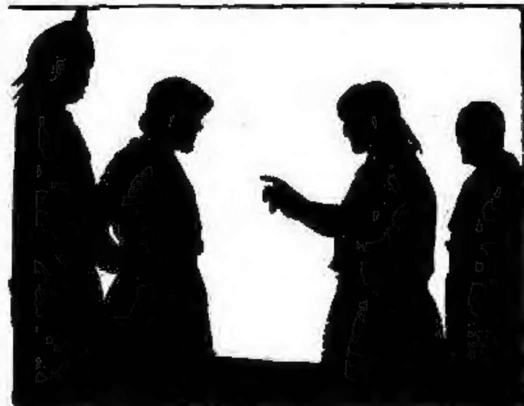
Schreeuwend en zwaaiend stormt Eric, gevolgd door zijn mannen, naar het strand. De schepen zijn nog niet zover, dat de bemanning hen niet horen kan, maar niets duidt erop, dat ze terug zullen komen. En terwijl de Noren opgewonden de schepen nastaren, let niemand van hen op de Pictenaanvoerder, die iets terzijde staat, bewaakt door twee krijgers. Ook dezen hebben meer oog voor de verdwijnende schepen en op een gegeven moment neemt de Pict zijn kans waar. Hij rukt zich los, geeft zijn ene bewaker een opstopper, loopt de ander ondersteboven en gaat er van door. „Grijpt hem", buldert Eric boven het geschreeuw uit. Een aantal mannen zet de vluchteling na, maar deze heeft een grote voorsprong en bezorgd vraagt Eric zich af wat het worden moet. Als de schepen niet terugkomen, zitten ze lelijk in het nauw, want de Pictenhoofdman rent natuurlijk regelrecht naar de burcht terug om zijn krijgers uit de kerker te bevrijden. In arren moede beginnen de Noren maar langs het strand met de schepen mee te lopen, maar de mannen aan boord storen zich niet aan hun geschreeuw. Het zal niet lang meer duren, of ze zijn uit het gezicht verdwenen, want hoge rotsblokken beletten de Noren het voortgaan. En dan hoort de Noorman een waarschuwende schreeuw achter zich. Zijn vrees wordt bewaarheid. Aangevuurd door de hoofdman stormt de hele horde Picten gillend naderbij.

Op een kort bevel van Eric scharen de Noren zich dicht aaneen en wachten de naderende Picten grimmig af. Ze zijn ver in de minderheid, slecht bewapend bovendien, maar geen van hen denkt er aan zich over te geven. Fel en vol wraaklust storten de Picten zich op hen in minder dan geen tijd is de strijd in volle gang. De Noren weren zich als duivels, doch het is hun duidelijk, dat deze strijd slechts één einde kan hebben: de totale ondergang voor Eric en zijn kleine groep. Doch dan slaakt Svein Langtand ineens een opgewonden kreet: „De schepen komen terug! Noorman, de schepen." De Noorman kan zijn oren en ogen nauwelijks geloven. Hoe vreemd het ook schijnt, inderdaad keert de kleine vloot met langzame riemslagen terug. „Zwem voor je leven!" buldert de Noorman, die deze waterige aftocht toch verre te verkiezen vindt boven de dood op het strand. Achter elkaar duiken de mannen het water in; hijgend waden zij de vloot tegemoet. De Picten volgen aanvankelijk, tot een regen van goedgerichte pijlen hen terug doet wijken. Behulpzame handen helpen de drenkelingen aan boord en Eric slaakt een zucht van verlichting als hij de planken van zijn eigen schip onder zich voelt. „Dat was op het nippertje", klinkt een stem en een zwaargebouwde krijgshaftige verschijning treedt op hen toe. Eric fronst de wenkbrauwen. Die stem... Dan stokt de adem hem in de keel, want die man die daar uit het duister op hem toetreedt is... Fergus!

Eric zucht opgelucht als hij Fergus, zonder wie hij zijn tocht onmogelijk zou kunnen voortzetten, veilig en wel aan boord van zijn eigen schip weet. Zijn opluchting verandert echter al gauw in verwondering en onzekerheid, want Fergus beweegt zich vrij en ongedwongen en schijnt zich heel weinig gevangene — wat hij toch eigenlijk is — te voelen. „Dank zij uw grote vriend kon ik aan de Picten ontsnappen", begint Fergus, voordat Eric nog een woord kan zeggen, „en dank zij de Picten, even later ook aan uw grote vriend. Helaas hielp het weinig, want toen wist ik nog niet, wat ik nu weet, namelijk dat mijn vloot zich op korte afstand van hier bevindt. Van twee kwaden besloot ik toen de minste te kiezen, en zwom onder de neus van de woedende Picten naar uw vloot, waar men (geen wonder, nietwaar?) blij was mij te zien. Op voorwaarde, dat men mij de vrijheid schonk, vertelde ik toen, dat gij en de Sakser in handen waren van Tanach te Pict. Men voldeed aan deze voorwaarde en ik stelde toen voor mijn mannen te halen, want gezamenlijk zijn we meer waard. Het zal mij een genoegen zijn, Norenkoning, deze verraderlijke Tanach eens een lesje te leren." „Ge komt daarmee te laat", gromt Eric. „De dood is u voor geweest." Het bericht van Tanachs dood wekt nogal wat opschudding, maar Eric gaat er niet verder op in. Er zijn dingen, die belangrijker zijn op het moment. „Ge zegt me juist, dat gij mijn mannen ingelicht hebt over mijn verblijfplaats in ruil voor uw vrijheid", wendt Eric zich tot de Stormvogel. „En ik zie dat zij aan deze eis voldaan hebben. Ik zal de laatste zijn om dat nog te willen veranderen. Een woord is een woord. Maar wat nu verder? Tegen de overmacht van uw vloot zijn onze schepen nooit opgewassen. Wat zal het zijn, Fergus, vrede of strijd?"

„Waarom strijd?" is het wederwoord van Fergus de Stormvogel. „Zijn we dan vijanden, Norenkoning? Het is waar, gij hebt mij gegijzeld. Nog steeds ben ik in uw macht, maar gij maakt er geen misbruik van. Ge doet de beloften, die uw mannen gaven, gestand. Ga in vrede, zeg ik u, Fergus de Stormvogel zal u geen duimbreed in de weg leggen. Integendeel, Noorse koning, ge zult merken, dat de macht van Fergus verder reikt dan de kusten van de Britse en Ierse Zee." De vrijbuiter tast onder zijn opperkleed en haalt een kleine glinsterende gouden ring te voorschijn. „Dit schenkt Fergus u, Noorman. Een ring, een gouden ring. Draag hem. Komt ge ooit in moeilijkheden, de ring zal u helpen. Stelt iemand u de vraag: „Waar zal het stormen?", antwoord dan „in Ierland" en men zal weten dat gij een vriend zijt." In stijgende verbazing heeft Eric toegeluisterd en de woorden van de vreemde zwerver komen hem voor de geest: „Ge zult vreemde vriendschappen sluiten." „Ja, luister eens even", bromt Svein, „dat is allemaal mooi en aardig, maar daarmee zijn onze manschappen nog niet geholpen en-eh-ik zogezegd ook niet. Stel je voor, dat één van onze schepen uit de koers raakt en door jouw-eh-vrienden geënterd wordt, dan kan de ring, die de Noorman om zijn vinger draagt, ze ook niet helpen. Wees nou eerlijk." Fergus grijnst breed. „Het is ook niet de enige ring, die ik bezit", zegt hij, „En de Norenkoning is ook niet de enige, die er een draagt, geloof mij. De Saksische reus en alle andere aanvoerders zullen elk een ring krijgen, alleen geen gouden." Svein kijkt zuinig bij deze laatste opmerking, maar schijnt verder tevreden gesteld. Voorzien van drinkwater en voldoende leeftocht nemen de Noren afscheid van de grote Ierse vloot en peinzend staart Eric naar de verdwijnende kust, als zijn scheepjes op een zonnige morgen zee kiezen. Aan zijn linkerhand glanst zacht Fergus' gouden ring. Welke verstrekkende gevolgen het dragen van dit kleinood ten gevolge zal hebben, daarvan heeft Eric geen flauw vermoeden.

— EINDE —

Een ander „Avontuur van Eric de Noorman”
staat in deel 47 *:*

De Ring van Fergus